

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3202/2020. (VI. 11.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 270. § (2) és (3) bekezdése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó jogi személy gazdasági társaság az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének c) pontja valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 26. § (1) bekezdése alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz, melyben a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 270. § (2) és (3) bekezdése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését, valamint ügyében a támadott jogszabály alkalmazási tilalmát kérte.
- [2] 2. Az indítvány benyújtását megelőző pernek az alkotmányjogi panasz elbírálása szempontjából lényeges elemei a következők.
- [3] 2.1. Az indítványozó – aki egy korábbi per végrehajtást kérő felperese volt –, a Fővárosi Törvényszék alperes (a továbbiakban: alperes) ellen bírói jogkörben okozott kár megtérítése iránt nyújtott be keresetet a Székesfehérvári Törvényszéken.
- [4] A Székesfehérvári Törvényszék közbenső ítéletével (27.P.20.637/2012/19. számú ítélet) az alperes teljes kártérítési felelősségét megállapította.
- [5] Az alperes fellebbezését elbírálva a Fővárosi Ítéltábla (a 9.Pf.22.280/2013/10/I. számú ítéletével) az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét megváltoztatta és az indítványozó keresetét elutasította. Indokolásában megállapította, hogy a felperesi követelés jogalapja hiányzik. Az indítványozó által előadott vagyoni hátrány jogorvoslattal azért nem volt elhárítható, mert azt nem az alperesi törvényszék eljárása, hanem az adós fizetéseképtelensége okozta. Így az indítványozó által állított kár és az alperes magatartása között nem állt fenn kárkötelelemhez vezető okozati összefüggés. Rámutatott arra, hogy az indítványozó követelésének azért nem tudott érvényt szerezni, mert az adóssal szemben fizetéseképtelensége folytán időközben felszámolási eljárás indult, és emiatt a végrehajtási eljárást meg kellett szüntetni. Kifejtette, hogy az indítványozó keresete azon a feltételezésen alapult, hogy szabályszerű eljárás esetén hozzájutott volna a követeléséhez, de ezt a feltételezést a perben szolgáltatott egyetlen bizonyítéka sem támasztotta alá. Tényként állította – az elsőfokú bírósággal szemben –, hogy a sérelmezett határozat meghozatala időpontjában az indítványozó jelzálogjoga az ingatlan-nyilvántartásba nem volt bejegyezve, az árverési vevőnek ugyanakkor jelentős összegű jelzáloggal biztosított követelése állt fenn az adóssal szemben, amit a bíróság köteles volt figyelembe venni. Erre tekintettel a Pesti Központi Kerületi Bíróság (a továbbiakban: PKKB) a Vht. 170. § (2) bekezdésének helytálló alkalmazásával döntött.
- [6] Az indítványozó párhuzamosan felülvizsgálati kérelmet és alkotmányjogi panaszt is benyújtott. A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta. Az Alkotmánybíróság a 3277/2017. (XI. 2.) AB határozatával az alkotmányjogi panaszt elutasította.
- [7] 2.2. Az indítványozó (első) perújítási kérelmét a Székesfehérvári Törvényszék végzésével, mint érdemi tárgyalásra alkalmatlant elutasította.
- [8] 2.3. Az indítványozó a törvényes határidőn belül újabb perújítási kérelmet terjesztett elő, amelyet a Pp. 260. § (1) bekezdés a) pontjára alapított, mert az alapperben a bíróság a tényállás megállapítása során nem bírálta el az indítványozó által benyújtott négy darab okirati bizonyítékot (földhivatali határozat, a PKKB végzése, tulajdoni lapok és árverési hirdetmények). Az indítványozó azzal indokolta perújítás iránti kérelmét, hogy a négy

bizonyítékot azért kell elbírálatlannak tekinteni, mert tényként megállapítható, hogy a jogerős ítélet indokolásában ezek a bizonyítékok említésre sem kerültek, noha elbírálásuk rá nézve kedvezőbb határozatot eredményezett volna. Álláspontja szerint ez az elbírálatlanság az oka annak, hogy a másodfokú ítéletben az elsőfokú ítélettől eltérő téves új tényállás került megállapításra.

- [9] A perújított alperes a perújítási kérelem elutasítását kérte arra való tekintettel, hogy a perújítás nem megengedhető, mert a bíróság a perújítás alapjául felhozott bizonyítékokat a perben már elbírálta, másrészt a Fővárosi Ítéltábla ítéletének indokolásában kifejtett jogi álláspontja alapján az indítványozóra nézve kedvezőbb határozatot sem eredményezhetnének. Így perújítási kérelme nem felel meg a Pp. 260. § (1) bekezdés a) pontjának és a 266. § (1) bekezdésében foglaltaknak.
- [10] A perújítási eljárásban első fokon eljáró Székesfehérvári Törvényszék (4.P.20.342/2018/8. számú) végzésének indokolásában – hangsúlyozva hogy a bizonyítékok elbíráltságára vonatkozó törvényi rendelkezést szorosan kell értelmezni –, megállapította, hogy valamennyi perújítási okként hivatkozott bizonyíték az elsőfokú eljárásban szerepelt, azt az elsőfokú bíróság figyelembe vette és elbírálta, azonban a másodfokú jogerős ítélet indokolásából nem állapítható meg egyértelműen – a tulajdoni lapokat, illetve a jelzálogjog feltüntetését leszámítva –, hogy a másodfokú bíróság ezekkel a bizonyítékokkal foglalkozott volna, noha az indítványozóra nézve akár kedvezőbb döntésre juthatott volna. Így a bíróság az indítványozó perújítási kérelmének helyt adott.
- [11] 2.4. A végzéssel szemben a perújított alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben a végzés megváltoztatását és a perújítási kérelem elutasítását kérte. Indokai szerint az indítványozó is elismerte, hogy az általa hivatkozott négy okirat az alapperben ismert volt. Tekintettel a Pp. 260. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltakra, bármely tény vagy bizonyíték kizárólag abban az esetben tekinthető újnak, ha azt a perújítást kérő fél az alapeljárásban nem adta elő, arra nem hivatkozott. A Pp. 260. § (2) bekezdésében foglalt további törvényi feltétele a perújításnak, hogy a fél a bizonyítékot önhibáján kívül nem érvényesítette.
- [12] Megítélése szerint a perújítás alapját képező négy okirati bizonyítékot az alapügyben a bíróság elbírálta és mind az elsőfokú, mind a másodfokú bíróság figyelembe vette ítélelhozatala során. Ennek alátámasztására idézte a másodfokú döntés egyes megállapításait. Hangsúlyozta, hogy annak eldöntésénél, hogy egy bizonyíték elbírált-e, kizárólag az alapperi ítélet indokolása irányadó. Annak, hogy a bíróság a bizonyítékot elbírálta-e, nem feltétlenül és minden esetben szükséges kifejezetten az indokolásból kitűnnie, elegendő, ha az indokolás tartalmából kikövetkeztethető a bizonyíték elbírált jellege. Kérte továbbá azt is figyelembe venni, hogy a másodfokú ítélet indokolásából egyértelműen megállapítható, hogy az alapperben a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságétól eltérő jogi indokok alapján utasította el a keresetet, és e jogi álláspont szempontjából irrelevánsak voltak az indítványozó által hivatkozott bizonyítékok.
- [13] 2.5. A másodfokon eljáró Győri Ítéltábla – az alkotmánybírósági panasz eljárásban támadott – a (Pkf.I.25.060/2019/2. számú) végzésének indokolásában hangsúlyozta, hogy a perújítás a tények megállapításával kapcsolatos jogsérelem orvoslását szolgáló rendkívüli perorvoslat, amely az alapeljárás ténybeli hibáinak kiküszöbölésére szolgál. A Kúria BH1989.162., valamint BH1992.545. számú jogegységi döntésére hivatkozva leszögezte, hogy jogkérdésben perújításnak nincs helye. A másodfokú bíróság szerint a perújítási okként hivatkozott tény alapperben el nem bírált volna azt jelenti, hogy arra az alapperi döntés nem terjed ki. Amennyiben a bíróság a tény, bizonyítékot értékelte, és abból jogi következtetést vont le, a jogi következtetés hibás voltára hivatkozással rendkívüli jogorvoslati kérelemként perújítás előterjesztésének nincs helye (BH1982.28., BH1989.162., BH1996.605.). Megállapította, hogy az indítványozó az általa hivatkozott okiratokat az alapeljárás során csatolta. Az elsőfokú és a jogerős ítélet indokolásából kitűnik, hogy az alapperben eljáró bíróságok egymástól eltérő jogi álláspontjukat – többek között – a perújítási okként megjelölt okiratokat értékelve alakították ki.
- [14] Míg az elsőfokú bíróság a becsatolt okiratok alapján azt állapította meg, hogy végzése időpontjában az indítványozó javára jelzálogjog volt bejegyezve az ingatlan-nyilvántartásban, addig a másodfokon eljáró ítéltábla a rendelkezésre álló iratokból és a per egyéb adataiból azt a következtetést vonat le, hogy az elsőfokú végzés meghozatalkor az indítványozónak nem volt jelzálogjoga bejegyezve az ingatlan-nyilvántartásba. A másodfokú bíróság kifejtette, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján igazolt, hogy az árverési vevőnek elsőbbségi igénye volt, amelyet figyelembe kellett venni. Ennek során kitért a befizetett árverési előlegre, mint tényre is. Indokolásában külön utalt arra, hogy jogi álláspontja kialakítása során az alapperbeli elsőfokú végzést, az ingatlan-nyilvántartásban feltüntetett adatokat, és a felperes által megjelölt egyéb bizonyítékokat figyelembe

vette. A Győri Ítéletábra ítéletét arra alapozta, hogy az adós felszámolás alá került, ezért a végrehajtási eljárás meg kellett szüntetni, emiatt nem igazolt, hogy az indítványozó követeléséhez hozzájuthatott volna. Ez a Győri Ítéletábra megítélése szerint kizárta a perújított alperes kárfelelősségét. Megállapította, hogy a Fővárosi Ítéletábra az alapperben az indítványozó által becsatolt okiratokat figyelembe vette, és ezek tartalmát is értékelve alakította ki a perújított alperesi kárfelelősséget kizáró jogi álláspontját.

- [15] A Győri Ítéletábra a fentiek alapján az elsőfokú bíróság végzését megváltoztatta és az indítványozó perújítási kérelmét a Pp. 266. § (2) bekezdése alapján, mint érdemi tárgyalásra alkalmatlant elutasította.
- [16] 2.6. Az indítványozó ezt követően felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, amelyet a Kúria hivatalból elutasított. Indokolása szerint a perújítási kérelmet, mint érdemi tárgyalásra alkalmatlant elutasító jogerős végzés nem minősül az ügy érdemében hozott jogerős végzésnek, és nem tartozik a Pp. 270. § (3) bekezdése szerint felülvizsgálattal támadható végzések közé sem, ezért a Pp. 273. § (2) bekezdés a) pontja alapján a felülvizsgálati kérelmet hivatalból elutasította.
- [17] 3. Az indítványozó ezt követően nyújtotta be alkotmányjogi panaszát, amelyben tartalmát tekintve az Abtv. 26. § (1) bekezdése és 41. § (3) bekezdése alapján kérte Pp. 270. § (2) és (3) bekezdése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését, valamint kérte ügyében az Abtv. 45. § (2) bekezdése alapján alkalmazási tilalom kimondását, megjelölve a Kúria Pfv.III.20.648/2019/2. számú végzését. Álláspontja szerint a Pp. támadott rendelkezései sértik az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt jogorvoslathoz való jogot.
- [18] 3.1. Az indítványozó a támadott jogszabályi rendelkezéseket azért tartja az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésébe ütközőnek, mert azok nem adnak lehetőséget arra, hogy „mindenki jogorvoslattal éljen a jogát vagy jogos érdekét sértő döntés ellen, akinek másodfokon megváltoztatott végzés sérti a jogát vagy jogos érdekét”. „Továbbá alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés, hogy az eljárási jogszabály (Pp. 270. §) nem korlátozhatja az Alaptörvényben biztosított, a jogorvoslathoz fűződő jogot.”
- [19] Az indítványozó állította, hogy a Kúria (Pfv.III.20.648/2019/2. számú) végzése „kifejezetten az alkalmazott alaptörvény-ellenes jogszabályon alapult”, és azért nem lehet vele szemben jogorvoslattal élni, mert „a támadott végzéstípus nem tartozik a Pp. 270. § (2) illetve (3) bekezdésében megjelölt, felülvizsgálattal támadható végzések közé”.
- [20] Felidézte azt az alkotmánybíróági gyakorlatot, miszerint a felülvizsgálati jog nem terjed ki minden jogorvoslatra, ha a kért jogorvoslat már többfokú. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy „a jogorvoslathoz való jog a többfokozatú jogorvoslathoz való jogot nem foglalja magában” {3019/2014. (II. 11.) AB végzés, Indokolás [27]}. Ennek ellenére állította, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti jogorvoslathoz fűződő jog kiterjed minden másodfokon megváltoztatott végzés elleni jogorvoslatra, és a „másodfokon megváltoztatott végzés elleni jogorvoslat nem többfokozatú jogorvoslat”. Panasza szerint „a másodfokon megváltoztatott döntés speciális alkotmányjogi helyzetet hoz létre, különösen annak számára, akinek a döntés a jogát vagy jogos érdekét sérti. Ugyanis az érintett személy csak a másodfokú eljárást lezáró döntésből szerezhet tudomást arról, hogy a bíróság a jogát vagy jogos érdekét sértő döntést hozott. Így a bírósági eljárás során az érintett személy csak a másodfokú döntés által kerül először abba a helyzetbe, hogy a bírósági döntés sérti a jogát, és az Alaptörvény szerinti jogorvoslattal kell élnie. Nem tekinthető tehát többfokozatú joggyakorlásnak, ha a sérelmet szenvedett személy a másodfokon megváltozott döntés ellen jogorvoslattal él, és az adott ügyben csak az első alkalommal. Alaptalan lenne egységesen többfokozatú jogorvoslatnak minősíteni minden másodfokú döntés elleni felülvizsgálati jogorvoslati eljárást. Ha a bírósági döntés által sérelmet szenvedett személy nem élhet jogorvoslattal a másodfokon megváltozott döntés ellen, akkor ennek a személynek egyáltalán nincs jogorvoslati lehetősége az ügyének tárgyalása során. Ez pedig az alapvető jogokat kirívóan sértő helyzet. [...] Ezért minden másodfokon megváltoztatott végzés elleni jogorvoslatra kiterjed az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti jogorvoslati jog.” Az indítványozó álláspontja szerint „a másodfokon megváltoztatott végzés elleni alkotmányos jogorvoslati jog gyakorlásának csak a technikai kerete a felülvizsgálati eljárás. [...] A Pp. 270. § (2) és (3) bekezdése alaptörvény-ellenes, miután nincs a jogszabályban felsorolva a másodfokon megváltoztatott végzés.”

- [21] 3.2. Minthogy a támadott jogszabályok hatályukat veszítették, az indítványozó ügyében alkalmazási tilalom kimondását is kérte az Alkotmánybíróságtól.
- [22] 4. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság először az alkotmányjogi panasz befogadásáról dönt, melynek során az eljáró tanács vizsgálja, hogy az indítvány megfelel-e az alkotmányjogi panasz befogadhatóságára vonatkozó törvényi – formai és tartalmi – feltételeknek. A testület megállapította, hogy az indítvány határidőben érkezett, az indítványozó érintettnek tekinthető és a rendelkezésére álló jogorvoslati lehetőségeit kimerítette.
- [23] 4.1. Az Abtv. 26. § (1) bekezdés a) pontja értelmében az indítványozó – az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) pontja alapján – alkotmányjogi panasszal az Alkotmánybírósághoz fordulhat, mint az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet, ha az ügyben folytatott bírósági eljárásban alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása folytán az Alaptörvényben biztosított jogának sérelme következett be és jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.
- [24] 4.2. Az indítványozó alkotmányjogi panaszát az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) pontjára [Abtv. 26. § (1) bekezdés] alapította. Az Alkotmánybíróság erre is figyelemmel vizsgálta, hogy az alkotmányjogi panasz a határozott kérelem törvényi feltételeinek [Abtv. 52. § (1b) bekezdés a)–f) pont] eleget tesz-e. Az Alkotmánybíróság az indítványban megjelölt alaptörvényi rendelkezéssel, a XXVIII. cikk (7) bekezdéssel összefüggésben utal arra is, hogy az alkotmányjogi panasz az Abtv. 26–27. §-ai alapján az Alaptörvényben biztosított jogok védelmének az eszköze.
- [25] 4.3. Az Abtv. 56. § (2) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság megvizsgálta az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, különösen a 29. § és a 31. § szerinti feltételeket.
- [26] 4.4. Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság feltételeként határozza meg, hogy az – egyéb törvényi feltételeknek megfelelő – alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet tartalmazzon vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel.
- [27] Az Alkotmánybíróság a befogadhatóság tartalmi feltételeivel összefüggésben az indítvánnyal kapcsolatban a következőket állapította meg.
- [28] Az Alkotmánybíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy az indítványban felhozott érvek alapján felmerülhet-e a támadott jogszabályi rendelkezés bírói döntést befolyásoló alaptörvényességének kételye, illetve a jogszabálylyal kapcsolatosan felmerült-e alapvető alkotmányossági kérdés.
- [29] 4.5. Az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése sérelmét azért állította, mert a Kúria a támadott jogszabályi rendelkezések alapján a perújítási kérelmet – mint érdemi tárgyalásra alkalmatlant elutasító jogerős végzéssel szembeni felülvizsgálati kérelmét – elutasította arra hivatkozással, hogy a felülvizsgálni kért döntés nem minősül az ügy érdemében hozott jogerős végzésnek.
- [30] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése értelmében „[m]indenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti”. Az Alkotmánybíróság az indítványozónak a Pp. 270. § (2) és (3) bekezdésével kapcsolatban előterjesztett indokaival összefüggésben rámutat arra, hogy „az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében rögzített jogorvoslat-hoz való jog a rendes jogorvoslatokra vonatkozik. Tárgyát tekintve a bírói, illetőleg hatósági döntésekre terjed ki, tartalma szerint pedig az érdemi határozatok tekintetében a más szervhez vagy a magasabb fórumhoz fordulás lehetőségét jelenti [...]. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata alapján a felülvizsgálat – mint rendkívüli jogorvoslat – az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt rendelkezéssel nem hozható összefüggésbe” {3025/2016. (II. 23.) AB határozat, Indokolás [24], valamint 3091/2017. (IV. 28.) AB végzés, Indokolás [38]}.
- [31] Az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított jogorvoslat-hoz való jog sérelmét az érdemi felülvizsgálati eljárás – a kúriai jogértelmezés miatt bekövetkezett – elmaradása miatt látta megalapozottnak. Abból a téves jogértelmezésből indult ki, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése alapján a fél számára jogorvoslati lehetőséget mindaddig biztosítani szükséges, míg nem születik egy nem „megváltoztatott” döntés, esetében rá nézve kedvező döntés.

- [32] Az Alkotmánybíróság töretlen gyakorlatát figyelembe véve rámutat, hogy „az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított jogorvoslathoz való jog sérelmét a felülvizsgálati eljárás esetleges elmaradása, a felülvizsgálati kérelem nem érdemben történő elutasítása – érdemi összefüggés hiányában – nem alapozza meg [3102/2016. (V. 24.) AB végzés, 3208/2016. (X. 17.) AB végzés].” {3091/2017. (IV. 28.) AB végzés, Indokolás [39]}
- [33] „Az Alkotmánybíróság tehát változatlanul fenntartja az álláspontját, miszerint a felülvizsgálat, mint rendkívüli jogorvoslat szabályozása során a törvényhozás meghatározhatja a felülvizsgálat alá eső jogerős döntések körét. Az a körülmény pedig, hogy nem minden végzés ellen van helye felülvizsgálatnak, összhangban van a jogintézmény rendkívüli jogorvoslati jellegével.” {3019/2014. (II. 11.) AB végzés, Indokolás [27]}
- [34] Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügyben a fellebbezési jog biztosított volt, és az indítványozó a jogszabályi korlátozás ellenére a másodfokú határozat ellen kívánt volna felülvizsgálati kérelmet benyújtani, majd utóbb e korlátozást támadta az Alkotmánybíróság előtt [ld. még: 3019/2014. (II. 11.) AB végzés, Indokolás [28]].
- [35] 4.6. A fentiekből következően Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése vonatkozásban sem a támadott jogszabályi rendelkezések alaptörvényességének kételye, sem alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés nem merült fel, így az indítvány befogadásának tartalmi feltételei nem állanak fenn.
- [36] 5. Mindezek alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz befogadására, mivel részben az Abtv. 26. § (1) bekezdés a) pontjában, részben pedig a 29. §-ában írott feltételeknek nem felel meg, nincs lehetőség. Az Alkotmánybíróság ezért a kérelmet az Abtv. 47. § (1) bekezdése, 50. §-a és az 56. § (1)–(3) bekezdései, valamint az Ügyrend 5. § (1) és (2) bekezdései alapján eljárva, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) és h) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2020. május 19.

Dr. Szabó Marcel s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Dienes-Oehm Egon
alkotmánybíró helyett

Dr. Szabó Marcel s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó
alkotmánybíró helyett

Dr. Szabó Marcel s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Salamon László
előadó alkotmánybíró helyett

Dr. Szabó Marcel s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szalay Péter
alkotmánybíró helyett

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/135/2020.

